

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

Štev. 4. V Ljubljani, dne 1. aprila 1914. XXII. teč.

Ko so mamica umrli.

I.

Oj, umrli Tončku so
mamica, —
Tonček pravi: spančajo
naša mamica.

Sklenjene oj roke imajo
mamica,
Tonček pravi: molijo
dobra mamica.

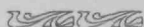
Bratci, sestre jokajo;
kje si mamica? — —
Tonček kliče, prosi jo:
Vstančaj, mamica!

II.

In zvečer je hotel leči
gori k mamici,
da bo spančal zopet v sreči,
kot že tolikrat ob nji.

Ej, pa niso ga pustili
gori k mamici,
in zajokal je kot vedno v sili:
»Čakajte, povem vse mamici.«

Rud. Pečjak.

Mladi junaki.

5. Kaj bi ti storil?

Ob preganjanju kristjanov na Kitajskem je vprašal neki mašnik šestletnega otroka: »Kaj bi storil ti, ko bi te cesarski vojaki vprašali, katere vere si?« — »Jaz bi kar naravnost odgovoril, da sem kristjan,« odgovori otrok brez obotavljanja.

»Potem te bodo pa umorili,« nadaljuje duhovnik.

»O, odgovori navdušeno otrok.« Naj le store to, jaz bom pa naredil tako-le.« In pri teh besedah poklekne, sklene pobožno roke, skloni glavo nekoliko naprej, kakor bi jo hotel ponuditi krvniku, naj jo odseka. — »Kaj boš pa potem rekel, ko bi ti hoteli glavo odsekati?« vpraša zopet mašnik.

Otrok umolkne, in ker misli, da bi moral v tem slučaju kaj reči, kar še zdaj ne ve, mu gre skoraj na jok. Potem pa vendar izpregovori in reče: »Zmeraj bom klical imeni Jezus in Marija, dokler mi ne bodo odrezali vratu in ne bom mogel več govoriti. Če pa moram še kaj drugega reči, pa prosim, da me naučite.«

Kaj bi pa ti storil, ko bi prišlo do tako resnega vprašanja? Ali bi bil tudi pripravljen, radovoljno dati svoje življenje za ljubega Jezusa?

6. Junaška postrežba.

Neki osemletni deček na Kitajskem je imel jako ubožne starše, pa jim je izkušal ustreči in veselje napravljati, kjer je le mogel. V oni deželi so v poletnem času silno nadležni veliki komarji, ki v velikem številu tudi v hiše silijo. Ta deček se je trudil, da bi nasilne komarje odpodil od staršev, ko so spali. Pa ves trud je bil zastonj; ni jih mogel odgnati. Slednjič pa si izmisli tole: vsede se prav blizu spečih staršev poleg postelje, in se tako nastavi komarjem, da bi njega opikali in ne staršev. Rekel je: »Ko se bodo napili moje krvi, bodo starše v miru pustili.«

»Mana.«

Peterc in Veliki petek.

Mežikova velika muca — bila je vsa rumeno-lisasta, da je bila za las podobna majhnemu tigru — je šla tisti dan prvič na lov. Pomladno solnce je sijalo prav prijetno in toplo. In po solnčnih rebrih se je videla že zelena drobna travica, ki je bila vzbrstela kar čez noč. Muca se je pretegnila zadovoljno trikrat in je pomežiknila solncu, kot bi hotela reči: »Glej ga, glej, zaspanca! Kaj si se vendar enkrat vzdramilo? Mijav - krnjav!«

Na prag je stopil Mežikov Peterc. Pogledal je proti rebbru, pa je zagledal mucu. In se je začudil Mežikov Peterc. »Glej jo no! To mucu poglej! I, kam se neki spravlja?« je izpregovoril Peterc. »Da bi jo krt ugriznil v rep! Ti pribita muca ti! Ali slišiš? Kam se pa napravljaš?«

»Mijav — krnjav, krnjav!« je odgovorila muca in je zamahnila s tačico, češ: »Moder bodi, moder, ti Peterc! Kaj tebi mar, kam jaz grem! Če hočem, tudi v devefo deželo Kolovozijo. Kaj tebi mar, Peterc, ti krnjavi krnjav!« — Tako si je mislila muca. Naglo se je nato okrenila in se je zaprašila po rebri navzgor. Nekje gori se je ustavila, pa je prežala prihuljeno na nekaj. Potem je skočila; zagrabila je nekaj z zobmi in je renčé izginila v grmovje.

»Ojej,« je zaklical Peterc in je sklenil roke. In tedaj se je domislil hipoma, kaj je zgrabila muca. Miško je ujela, nič drugega nego miško! Na, pa jo je pohrustala zdaj, resnično jo je pohrustala! Danes je pa Veliki petek, in danes ne sme jesti nihče mesa. A ta nesrečna muca je pojedla kar celo miško! Ojej, ojej!... In Peterc je sklepal z rokami in resnično ga je bilo strah velikega greha, ki ga je napravila muca, ta nesrečna muca.

Naravnost v hišo je letel, v kuhinjo je šel, kjer je snažila mati posodo. »Ojej, mama!« je zatarnal. »Poglejte nesrečo, veliko nesrečo. Veliki petek je danes, o, takó velik post! A ta muca, ta nesrečna muca! Glejte, mama. Kar na reber je zbežala, pa je pohrustala celo miško!«

Mati se je nasmehnila, ko je videla Peterčevo silno ogorčenje. »Peterc, Peterc,« mu je rekla in ga je poučila. »Prav je, da se razvnešaš tako. Resnično je prav. A moraš tudi malo pomisliti, da žival ni človek. Ali ima žival pamet? Kaj misliš, da pozna žival našo sveto vero? Ti imaš dušo, ki jo moraš varovati pazljivo, da jo zveličaš. A žival nima duše in tudi pameti ne, da bi mogla spoznavati pravo in nepravo. Zato pa tudi muca ne vé, da je danes žalostni spomin Odrešenikove smrti, in da se raditega posti ves široki krščanski svet. Ali si razumel, Peterc?«

Mali Peterc je sklonil glavo. Tri trenutke je pomišljal, potem je pa pokimal z glavo. Pogledal je mater, pa je rekel: »Razumel sem, mama . . . Res je to čudno. Veste, mama, že ves dan mislim, kako bo danes v cerkvi. Oh, mama, kar pojdiva. Veste, tako težko že čakam.«

»Ej, počakaj! Saj ni še poldan,« je odgovorila mati in je pričela spet snažiti posodo. Peterc pa se je spravil na dvorišče. Tam se je pasel petelin s svojo kurjo družino. Brskal je petelin po mehki zemlji in ravno, ko je prišel Peterc do njega, je izvlekel iz črne zemlje mastnega črva. Zakukurikale so kokoši in so se pričele drenjati okrog njega.

»Glej ga no!« je izpregovoril Peterc. »Tudi petelin nima pameti. Tudi on ne vé, da je na današnji dan umrl naš dobri Zveličar. Še zvonovi ne pojo, a kaj šele ljudje! Glej ga no!« — In Peterc je uprl roke ob boke, pa je gledal kurjo družino. »Kokoko,« je rekel še enkrat petelin. A takrat se je zaprašila grahorka k njemu, in kakor bi trenil, je zgrabila črva s kljunom in je bežala z njim preko dvorišča. Glasno kokotajoč pa vse kure za njo. Petelin je skočil na kup gnoja. Zamahnil je s perutmi in je zapel na ves glas: »Kikeriki-i . . .«

Peterc je stopil k njemu. »Kaj se dereš, ti gizdalín?« ga je nagovoril. »Ali ne veš, da danes niti zvonovi ne pojo? Ha, ti gizdalín? Ti nimaš pameti, še malo je nimaš. Mama so rekli tako. Ti si neumen, strašno si neumen! Žival si, zato pa še malo, malo pameti nimaš. Ali si slišal, petelinček?«

Petelin ga je pogledal in je pomežiknil trikrat z očmi. »Kokó, kokó?« se je vzrepenčil. Stopil je naprej in je trl s perutmi. »Kokó, kokó?« je ponovil ves srdit. — »Ojej, zdaj me bo okavsala,« se je prestrašil Peterc in je jel bežati z dvorišča. Petelin je pa gledal za njim in je zapel še enkrat zmagonosno, da se je slišalo daleč naokrog: »Kikeriki, Peterc beži!« — A Peterc ga ni slišal več. Že je stopil v vežo, kjer je zagledal očeta. Muzal se mu je oče, pa ga je izpraševal: »No, kaj, Peterc? No, kaj bo danes?«

»Mhm,« je odgovarjal Peterc. »Z mamó greva v cerkev. Božji grob bova videla in vojščake, ki stražijo božji grob. Mhm, to bo lepo...«

»No, pa kaj še?« je izpraševal oče. »No, pa kaj še drugega? Ali se več ne spominjaš, kaj je bilo lani? Ali več ne veš, kaj je bilo zunaj pred cerkvijo?«

Peterc se je zamislil za trenutek. A potem je tlesknil z rokami. »O, vem, oče, o, vem!« je dejal. »Klopotci in ropotulje so drdrali, da joj. Pa ste mi rekli, da mi kupite letos klopotec, da klopočem z drugimi otroki. Mhm, tako ste mi rekli, oče. A niste mi kupili klopotca.«

Oče se je namuznil. Zganil je z rokami, ki jih je imel skrite za hrbtom. In glej, kar naenkrat se je oglasilo nekaj in je reklo: »Klip - klop.« — Peterc je kar poskočil za očetov hrbet in je pričel klicati na glas: »Ojej, klopotec! Resnično je klopotec... Oče, dajte mi klopotec! Dajte mi lepi klopotec! Prosim, prosim, oče.«

Seveda, Petercu ni bilo treba dolgo prositi. Oče mu je dal klopotec. Saj ga je kupil samo za Peterca, in zakaj bi mu ga ne dal? Peterc je bil ves vesel in je pričel klopotati, da je šlo skozi ušesa. Materi ni bilo všeč to klopotanje. Zato je pa tudi stopila iz kuhinje in je pokarala Peterca: »Ne rogovili tako, Peterc! Kdo te bo poslušal? Ha, ti Peterc? Kdo te bo poslušal? Kar tiho bodi! Drugače ti vržem klopotec v ogenj.«

»Ojej,« se je zbal Peterc, pa je bil tiho. Odšel je na dvorišče in tam je klopotal, kolikor mu je bilo

dražo. Pa je tudi resnično lepo klopotal Peterčev klopotec. Petelin je zakukurikal, ko ga je zaslišal, in kure so zakokodajsale prestrašeno. Skočue so preko plota in so zbežale na vrt. A kar so napravile kokoši, to je napravil tudi petelin. Tako je ostal Peterc sam s svojim klopotcem na dvorišču in je klopotal, klopotal...

Popoldne sta se napravila z materjo praznično in sta se napotila v pol ure oddaljeno farno vas. Peterc je držal ponosno v desnici svoj klopotec in se je oziral ponosno na vse strani, če ga kdo vidi. Srečavala sta dosti ljudi, ki so se vračali iz cerkve domov. »Bog daj, Bog daj!« so ju pozdravljali. »Nekaj pozna bodeta, pozna!«

»Bog daj!« je odgovorila Mežikovka. »Pozna sva. A kaj se hoče? Delo, delo zadržuje človeka. Pa ne moreš, kakor bi hotel.«

Naposled sta pa le dospela v cerkev. Malo ljudi je bilo ob tistem času notri. Mati je prekrizala malega Peterca z blagoslovljeno vodo. Potem pa ga je peljala za roko proti stranskemu oltarju, kjer je bil napravljen božji grob. Peterc je stopal po prstih in se je bližal v svetem strahu božjemu grobu. Pokleknila sta in sta se pokrizala. Peterc je gledal naravnost v grob, kjer je ležal Odrešenik. Krogin-krog so stale visoke rože, in nebroj rdečih lučk je trepetalo in je obsvetljevalo jasni, blede obraz Zveličarjev. Kraj groba so pa stali nepremično visoki vojščaki, naslonjeni na dolge sulice.

Peterc se je zdrznil in navdala ga je sveta groza. Pričel je šepetati in moliti. Vse molitve je zmolil, kar jih je znal. Potem je pa gledal spet zamaknjen v božji grob. Hudo mu je postalo, ko je premišljeval, koliko je moral pretrpeti božji Odrešenik in kako so ga mučili hudobni Judje. Oj, da bi bil on zraven in da bi bil imel tisto moč, kakor jo je imel Samson, o katerem mu je pravila mati enkrat! Gorje bi bilo Judom, gorje!

A Peterc je bil še premlad. Saj ni štel niti šest let. Vedel je, kako je slab, in vedel je, da ga še lahko vzame Bavbav, ako ni priden in se ne drži skrbno

varnega materinega krila. Oj, vedel je Peterc to, in zato tudi ni mogel opraviti ničesar. Saj se je še bal visokih vojščakov, ki so dremali pri božjem grobu, naslonjeni na dolge sulice.

A vendar je nekaj sklenil tedaj mali Peterc. Tako je sklenil: »Ljubi Zveličar! Rad te bom imel vedno in bom poslušal tvoje besede. Ljubi Zveličar! Prosim te lepo, imej tudi mene rad in bodi vedno z mano.«

Tako je sklenil Peterc. Pred oltar je stopil tedaj gospod župnik in je pričel sveto opravilo. V zvoniku se je oglasila raglja, in tedaj je vstala mati in za njo Peterc. Mati ga je prijela za roko pa ga je peljala iz cerkve. »Peterc,« je rekla, »glej, tam so otroci. Pojdi tudi ti k njim in klopoči, kadar bodo začeli drugi. Lepo me počakaj. Potem pa greva domov.«

Peterc se je pridružil otrokom, ki so čakali pridno in mirno, kdaj se oglasi stara raglja v zvoniku. In čakali so dolgo in nestrpno. Končno je vendar zaragljalo nad njimi. In tedaj so pričeli otroci. Ropotalo je in klopotalo, da se je slišalo daleč, daleč po vasi. Peterc je mahal s svojim klopotcem tako zelo, da je bil ves rdeč in da sta ga pričeli boleti roki.

A tudi to je ponehalo. Kajti raglja v zvoniku je utihnila, in za njo je utihnil tudi ropot in klopot kraj cerkvenih vrat. Ljudje so stopili iz cerkve, in prišla je tudi Peterčeva mati. Odšla sta s Petercem proti domu, in Peterc je pripovedoval materi spotoma ves srečen, kako dobro je klopotal s svojim klopotcem. Naposled je utihnil za tri trenutke, kakor bi se bil nekam zamislil. Naenkrat je pa dvignil glavo in je vprašal: »Slišite, mama? Ali veste, zakaj smo klopotali in ropotali danes tako hudo pred cerkvijo? Ali veste, mama?«

Mati je prikimala in je odgovorila: »Vem, Peterc, in ti tudi povem. Glej, hudobni Judje so križali na današnji dan Odrešenika. Umrli je Gospod na križu za naše grehe. In glej, ko je umrl, je nastala tema. Silen potres je zamajal vso zemljo, da je pokala in so se odpirali grobovi. Dà, bili so grozni trenutki, ko je zabučalo po zemlji. Veš, in v spomin

na oni potres ste ropotali in klopotali danes pred cerkvijo.«

»Mhm,« je dejal Peterc in je pokimal z glavo. Potem se je pa spet zamislil in je stopal molče kraj matere. Na jutrišnji dan je mislil Peterc, na lepo vstajenje in procesijo. Oj, to bo krasno, to bo lepo!

Mračilo se je že, ko sta prispela z materjo domov.

Druugo dopoldne je pa stopil Peterc spet na dvorišče. Tam so se pasle kure, in tudi petelin je stopal okrog njih. Peterc jih je zagledal, pa je stopil k njim. »Ve kure in tudi ti petelinček, ali veste, da ste vsi nesrečne stvari na svetu? Ali veste? vas vprašam.«

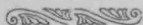
»Koko, koko?« se je oglasil petelin in je že pričel tretji s perutnicami. Peterc je stopil za korak nazaj in je nadaljeval še glasneje: »Nesrečne stvari ste, ker niti ne veste, da je umrl Odrešenik za nas na križu. A danes bo vstal, resnično bo vstal iz groba. Oj, to bo veselje, oj, to bo veselje! A vi ste neumni, ker ste živali, in nespametni ste, ker nimate pameti. O, da, da...«

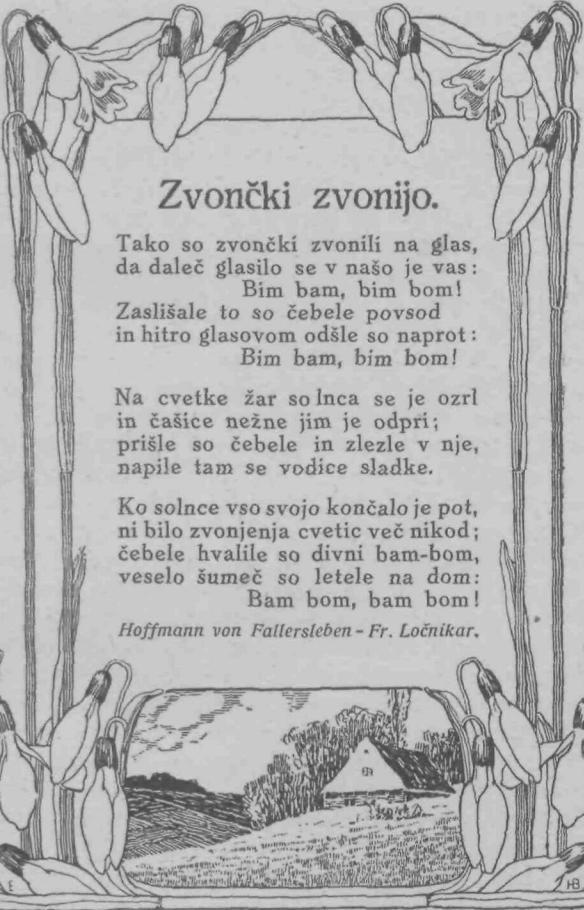
»Mijav - krnjav!« se je oglasila za njim velika, tigrasta muca, ki se je bila priplazila iz kuhinje. Peterc se je obrnil k nji, pa ji je govoril: »Tudi ti, muca, si strašno neumna, ker nimaš pameti in si žival. Miško že še uloviš, a drugega ne znaš; ti, muca, resnično ne znaš.«

Muca ga je pogledala in se obrnila. Šla je počasi preko dvorišča in se je vlegla tam pri zidu na toplo pomladansko solnce. Tudi petelin se ni zmenil več za Peterca. Samo kokoši so stale še skupaj in so žlobudrale nekaj. A Peterc ni razumel drugega, kakor da pravijo kokoši: »Kokokoko...«

Zato je pa zmignil Peterc z rameni in se je nasmel. Potem pa je odšel naravnost v kuhinjo.

Na dvorišču, tam pri zidu je spala in se grela na solncu muca. Po dvorišču so pa hodile kure in so žlobudrale venomer. Tuintam je skočil petelin na kup gnoja in je zapel, da se je slišalo daleč, daleč: »Kikeriki — pomlad se budi...« Jos. Vandot.

Zvončki zvonijo.

Tako so zvončki zvonili na glas,
da daleč glasilo se v našo je vas:

Bim bam, bim bom!

Zaslišale to so čebele povsod
in hitro glasovom odšle so naprot:

Bim bam, bim bom!

Na cvetke žar solca se je ozrl
in čašice nežne jim je odprl;
prišle so čebele in zlezele v nje,
napile tam se vodice sladke.

Ko solnce vso svojo končalo je pot,
ni bilo zvonjenja cvetic več nikod;
čebele hvalile so divni bam-bom,
veselo šumeč so letele na dom:

Bam bom, bam bom!

Hoffmann von Fallersleben - Fr. Ločnikar.

Za našo pečjo.

Piše Grabnošolec.

III.

(Konec.)

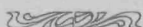
Tretji večer so pripovedovali dedek zopet:

Nekoč mi je povedala mati o Milanu še to-le mojstrsko delo, ki ga izpelje le tisti, ki se vadi v obvladovanju samegasebe.

Popoldne, ko je prišel Milan iz šole, je čital nekaj časa knjigo, ki so mu jo posodili gospod učitelj iz šolarske knjižnice. Čisto nova je bila, ker je še komaj izšla. Bil je pa že čas za kuhanje večerje in Milan je moral nanositi drv in premoğa. Pustil je brž knjigo na mestu, kjer je sestra navadno pletla, kvačkala in šivala. Mina pride z ročnim delom v sobo in najde knjigo na tistem kraju. Popade jo jeza, kajti to je bil njen prostor, kamor drugi niso smeli devati svojih reči. Pograbi knjigo ter jo trešči z vso silo za vrata, da se je precej poškodovala. Ta hip je pa vstopil Milan, ki je opravil svoje delo, in je videl, kaj se je zgodilo. Pa kaj je bilo? Gotovo si mislite: odkar svet stoji, je žalibog tako, da se vrača milo za dražo, zmerjanje, krik, pretep, pravi sodnji dan je ob takih prilikah. In tisti, ki zmağa, misli, da je dovršil nekaj velikega, pravo mojstrsko delo. »Pošteno sem mu povrnil,« se navadno hvali tak junak. Milanu je bil pa vsak tak zgled stare zgodovine predolgočasen. Ni mu bilo všeč, ko je slišal tolikokrat o maščevalnostih in o povračevanju hudega s hudim. Zato tega tudi ni hotel ponavljati. — Molče je stopil v kot za vrata h knjigi, jo pobožal in pogledal, kje je poškodovana, pa jo položil na določeno mesto ter rekel Mini: »Oprosti, ljuba sestra, da sem bil tako pozabljiv in neroden, da sem položil knjigo na tvoje mesto. Hotel sem materi pomagat, pa sem jo pozabil djati drugam...« Mina je sedela ob oknu bojaželjna, pripravljena na najhujše, ter je z bliskajočimi očmi zrla na bratca. Nabranih je imela že celo kopico »najgorkejših«, da dodobra opsuje užaljenega zanikarnea. Tudi kozarca vode, ki je stal slučajno na

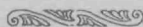
oknu, se je v pričakovanem boju nameravala poslužiti. In tedaj jo je Milanovo vedenje popolnoma omamilo. Kri ji je zalila mlado lice. Jezik ji je bil zavezan — ni bila zmožna primernega odgovora. Toda nekaj novega in dobrega bo storila tudi ona v bodoče; prej ali slej — kajti eno mojstrsko delo izvablja drugo.

Kdo pa je bil zopet silno vesel in srečen? Seveda Milan in ž njim še mati, ki je opazovala iz sosednje sobe ves dogodek in v srcu blagoslavljala zlato srce svojega otroka.

Angelska godba.

Mala Marica je bila zvečer zunaj pred hišo. Kar zasliši iz daljave prijetno igranje na gosli. Zelo ji je bilo všeč, ker je imela za glasbo posebno veselje in zanimanje. Ni si mogla prav razjasniti, od kod neki prihajajo ti mili glasovi, ker so bile druge hiše precej oddaljene od njenega doma. Kar se ji nenadno vzbudi misel, in prepričana, da ne more drugače biti, teče v hišo in jame klicati: »Ata, mama, prosim, pridite brž vun. Angelci so odprli nebesa; slišim jih, kako lepo godejo!«

Vesela slutnja.

Zopet prispeli
k nam so veseli
ptički-drobljanci.
V gozdu, na vrtu
skačejo, pojejo
mali nam znanci.
Kdo ve, kaj,

kdo ve, kaj
to pač pomeni?
Če se ne motim,
takole zdi meni se:
Blizu je,
blizu je
majnikov raj.

Fran Hrast.

Brezmadežni.

O ve rože
po gorâh in dolih,
v svojih cvetih
lepih in oholih!

A nobena
s cvetjem ne preklije
moje Rože —
milostne Marije.

O vi tujci
po dolinah daljnih,
idealov
iščete kristalnih!

Ideala
in lepote ni je
nad lepoto
vzvišene Marije.

O ve pesmi
sladkega imena,
kar ljubezen
vas rodi iskrena!

Ni ga verza,
da se lepše vije
kakor himna
blažene Marije.

Silvin Sardenko.

To je mož.

Volk in lisica sta šla nekoč na izprehod. Volk je izrazil željo, da bi se rad boril s kakšnim človekom. Nasproti pride otrok. Volk vpraša: »Ali je to človek?« Zvita lisica mu pojasni, rekoč: »To bo šele človek.« Kmalu nato srečata starčka, ki je komaj lezel naprej. Lisica razlaga: »To je bil človek.« Ko pa prikoraka nasproti krepak, mlad lovec, je pa pristavila prekanjena lisičja zver: »To je človek« ... Kako sta se merila volk in lovec, zgodba ne pove. Le toliko je znano, da jo je lisica pravočasno odkurila ...

Pa nekaj drugega mi je pri tem prišlo na misel. Ako vidim v Marijinem vrtcu ali pa v šolski Marijini družbi

fantiča, ki je poln navdušenja za Marijo in njeno češčenje, če gledam deklico, ki komaj čaka, da bo g. voditelj zopet napovedal skupščino Marijinih izvoljenk, porečem z vso pravico: Ta bo mož! Ta bo gospodinja, ta bo gospa po božji volji. — In če opazim učenca ali učenko, ki s knjigami v roki gredoč v šolo stopi v cerkev, poklekne pred tabernakelj, pa pobožno prejme

Zadnja večerja.

nebeškega Jezusa v najsv. zakramentu, potem pa okrepjena na duši hiti na svoje šolsko delo, potem moram prevzet od spoštovanja do takih vzorov zaklicati: Tak mladenič bo junak, taka mladenka bo steber krščanske družine. Ali mislite, ljubi prijatelji in zvedave bralke, da nimamo takih vzorov? O, imamo jih in Bog daj, da bi jih bilo čedalje več. Marijini vrtci in Marijine družbe so nam vzgojile že mnogo krasnih cvetic, in se jih veseli nebo.

A. Č.

Cvetje z Marijinega vrtca.

Zakaj pred tabernakelj? Da se otroci, ki so združeni v Marijinih vrtcih, radi družijo tudi okoli Jezusa pred tabernakljem, tega mi ni treba še posebej pohvalno omenjati. Želim pa, da bi se ta gorečnost še poživila in da bi bila splošna. Povem vam tudi, dragi moji prijateljčki, zakaj je tako potrebno, da Jezusa radi obiskujemo. Poslušajte!

Pred tabernakelj moramo radi prihajati:

1. Ker storimo s tem Mariji, nebeški Materi, največje veselje;

2. ker je Jezus naš Bog in kralj, pa tudi naš najboljši prijatelj, pa ga moramo zato večkrat obiskati in se mu pokloniti;

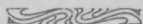
3. ker je v sveti hostiji presveto Srce Jezusovo, ki je bilo za nas prebodeno, še zmerom polno ljubezni do nas in tudi od nas zahteva ljubezni;

4. ker nas Jezus v presvetem Zakramentu uči ponižnosti, ljubezni in vseh čednosti;

5. ker si z molitvijo pred svetim Rešnjim Telesom izprosimo bogatih milosti zase, za starše, dobrotnike, učitelje in za prijatelje;

6. ker je češčenje Jezusa v svetem Rešnjem Telesu najboljša in najlepša priprava za večno češčenje v nebesih.

A. Č.

Sveti Juri.

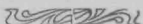
Pridi, vitez Juri,
in odkleni raj!
Oj prinesi gorki
solнца zlat sijaj!

Kamor stopi, rože
tamkaj vzklijejo,
kamor dahne, pesmi
se razlijejo.

Vitez je razjasnil
neba temni svod;
radost oznanuje
nam njegov prihod.

Cvetje je prinesel
vitez Juri nam,
petje je prinesel
vitez Juri v hram!

Bogumil Gorenjko.

Dopisi.

Iz Selškega »Marijinega vrtca«.

Pa je prihitel dragi nam »Angelček« tudi sem gor v Selško dolino. In oglasil se je v našem »Marijinem vrtcu« in veseli smo ga bili. Vemo, da rad prihaja tja, kjer so zgrajeni »Marijini vrtci«. Zato mu izročamo najlepše pozdrave, da jih ponese tudi drugam. — Lansko leto, na dan prvega sv. obhajila, je zacvetel med nami »Marijin vrtec.« Povečini vsi učenci in učenke smo se priglasili. Nad 300 nas je. Imeli smo že 4 skupne shode. K spovedi in sv. obhajilu pa pridemo vsak mesec. Pa abstinente smo tudi. Žganja, vina in piva nič ne pijemo, še mošta ne maramo. Pa smo še bolj zdravi in veseli. Še nekaj vselega naj vam povemo. Gotovo ste že kaj slišali o »Dejanju sv. Detinstva«. Pri nas se je pod varstvom božjega Deteta Jezusa zbral že cel pododdelek za rešitev ubogih poganskih otrok. 12×12 nas je in čeprav prinesemo mesečno le po 4 vinarje, zberemo vsak mesec skoroda 6 K. In to ni težko. Saj vemo, kako bogato nam povrne Jezus, če odrečemo sebi zato, da damo za zveličanje neumrjočih duš. — Pa srečni »Marijini vrtci«! Ko se kaj lepega spomnite, pa še vi izročite skrbnemu »Angelčku«, pa bodo naši »Marijini vrtci« še lepše cveteli.

Šmartin pri Kranju.

Naš »Marijin vrtec« šteje 190 dečkov in deklic. Shode imamo v cerkvi sv. Jerneja v Stražišču. Po vsakem shodu zapojemo par kitic Marijine pesmi in se veselo razidemo. Na Angelčka se je nas naročilo 39. Prav lep je. — Nekateri se trudimo z ugankami in nalogami, da bi jih rešili. — Da bi se naš »Vrtec« lepo obrastel, pa naj pomaga vzvišena vrtnarica Marija Devica.

Kako pa ti?

Ko je bila sv. Cita še otrok, je zadostovalo, če ji je mati rekla: »To je Bogu in ljubi Materi božji všeč,« da je takoj storila; če je pa mati rekla: »To ni všeč Bogu in ljubi Materi božji,« je tudi gotovo opustila.

Kratkočasnica.

Iz šole. — Učiteljica: »Deklica, katera sadna drevesa cveto spomladi?«

Učenka: »Črešnja, hruška, breskev« itd.

Milka (se oglasi pogumno): »Pa dežniki!«

Učiteljica (se začudi): »Kakšni dežniki?«

Milka (sramežljivo): »Doma jim pravimo ‚marelce‘.«

Jos. Grom.

Demant.

(Sestavil Središki.)

a	Soglasnik;
a a a c c	vrsta živali;
e e e i i	laško mesto;
i i m m m m n	grad pri Trstu;
n p r r r	dišava;
r t t t t	glavni števnik in kazalni zaimek;
u	soglasnik.

Kdor prav reši ta demant, bo čital iste besede vodoravno od leve proti desni in od zgoraj navzdol.

Šaljivo vprašanje.

(Internus.)

Kdo hodi po najožji stezi?

Rešitev in imena rešilcev v 5. številki.